

GILLETTE BURGUNDIA — ACTUL 3

Burgundia — Franța
ACTUL 3 — Ultimul cules

Poveștile nu sunt niciodată aceleași, pentru că nici clipele în care se întâlnesc nu sunt niciodată aceleași. Locurile se schimbă. Anotimpurile se schimbă. Oamenii se schimbă. Iar când femeile le ies în cale, orice previziune își pierde valoarea.

Am spus această poveste cu ceva timp în urmă. Astăzi vreau s-o spun din nou, cu mai multă intensitate, aproape ca pe o conversație cu mine însumi — o chemare a memoriei, o voce care tot bate la ușa timpului și îmi amintește nu doar ce a fost, ci poate și ce ar mai putea fi.

ACTUL 3 — ULTIMUL CULES

Cu Sabine lângă mine, viitorul nu mi se mai părea îndepărtat.

Devenise un loc.

Priveam peste vii și îmi închipuiam anotimpuri noi. Mă gândeam la copiii mei, la copiii lor și la ce ar putea rămâne când nu voi mai avea puterea să străbat domeniul călare. Ani la rând alergasem după muncă.

Responsabilități.

Provocări.

Rezultate.

Străbătusem țări, construisem afaceri, cunoscusem victorii și înfrângeri.

Și totuși, liniștea părea să fi ales colțul acela de Burgundie și femeia pe care timpul mi-o înapoiase pe neașteptate.

Sabine mergea lângă mine printre vițe.

Vorbeam puțin.

După o anumită vârstă descoperi că tăcerea spune adesea adevărul mai limpede decât cuvintele. Zilele curgeau cu o simplitate pe care abia îmi aminteam s-o fi cunoscut vreodată.

Vinul se maturiza încet în butoaie.

Viile își urmau anotimpurile.

Caii alergau liberi pe câmpuri.

Copiii mei veneau mai des.

Și pentru prima dată după mulți ani, îmi priveam viața fără să simt nevoia să schimb ceva.

Și vinul?

Ei bine, romanii răspunseseră deja la asta.

In vino veritas.

În vin e adevărul.

Măștile cad.

Minciunile slăbesc.

Chiar și sentimentele îngropate își găsesc până la urmă curajul să vorbească.

Așa îmi închipuiam noua mea viață.

Burgundia.

Viile.

Caii.

Sabine.

Copiii mei aproape.

Eu, călare printre rânduri, verificând tăierile, studiind cum atinge lumina soarelui vițele.

Totul părea, în sfârșit, la locul lui.

Și ajunseseam la nouăzeci și unu de ani.

Nouăzeci și unu.

O vârstă la care un om crede că a văzut destul ca să nu-l mai surprindă nimic.

Mă înșelam.

Pentru că nu mă așteptam să mai aud o mașină urcând pe aleea lungă a domeniului. Încă o mașină.

Încă o femeie.

Încă un tânăr.

Mașina a încetinit și s-a oprit la câțiva metri de noi.

M-am uitat la Sabine.

M-am uitat la mașină.

M-am uitat la tânărul care cobora.

Pentru o clipă scurtă, am avut senzația absurdă că viața repeta o scenă pe care o trăisem deja. Femeia a închis portiera și a rămas nemișcată, cercetând casa.

Apoi s-a uitat la mine.

Avea expresia cuiva care nu ajunsese acolo întâmplător.

Expresia cuiva care căutase ani de zile.

Am simțit-o pe Sabine încordându-se lângă mine.

Nici eu nu mă puteam mișca.

Femeia a făcut câțiva pași înainte.

Tânărul a rămas aproape.

M-a privit cu atenție.

Cu prea multă atenție.

Ca și cum ar fi căutat o confirmare.

Ca și cum ar fi încercat să regăsească ceva despre care auzise toată viața.

În cele din urmă, a zâmbit.

Un zâmbet blând.

Aproape melancolic.

Apoi a pus o singură întrebare.

„Dumneavoastră sunteți Ferdinando Frega?”

N-am răspuns imediat.

Frica nu vine întotdeauna din ceea ce nu cunoaștem.

Uneori vine din ceea ce am putea recunoaște.

Burgundia stătea tăcută în jurul nostru.

Viile respirau sub lumina care se stingea.

Nimeni nu vorbea.

Nici Sabine.

Nici tânărul.

Nici eu.

Pentru că în clipa aceea am înțeles ceva ce nouăzeci și unu de ani nu reușiseră să mă învețe. Viața își închide rareori socotelile neîncheiate.

Le păstrează.

Le ocrotește.

Le lasă să se maturizeze încet, ca vinul care se odihnește în butoi.

Apoi, tocmai când credem că povestea se încheie, deschide o ușă pe care o credeam pecetluită pentru totdeauna.

O amintire.

O întrebare.

Un regret.

O femeie.

Poate un fiu.

Poate o iubire veche.

Sau poate un adevăr care a avut nevoie de o viață întreagă ca să ajungă la noi.

Am rămas nemișcat.

Cu Sabine lângă mine.

Cu femeia aceea în fața mea.

Cu doi tineri care aparțineau unor povești diferite — sau poate aceleași.

Și pentru prima dată, n-am simțit nicio grabă să aflu răspunsul.

Pentru că am înțeles că destinul nu venise să închidă cartea.

Venise să mai adauge o pagină.

Și poate că, în seara aceea, în inima Burgundiei, capitolul cel mai important dintre toate abia începea.

Ferdinando